

Samo je budila mir

O prosta ružo govora
zašto te proleća bude
zaspalu među dva mora
na usni plave lude.

O svi smo lomni ko štap
na prvom rubu greha
kad padne pregorika kap
u plavi žumbul smeha.

Teško je, drhtim ko bor.
Pa čutiš... Što sklapaš vid
zar nije crno ko flor?

I pesma: dal plavi vir?
Ili kap pala na zid?
Samo je budila mir.

Ruke bola

Daj reči guste ko smola
i reči kao krv neophodne
za naše prazne ruke bola
podignute u svetlo podne.

Daj onu strašnu reč što tone
još neprobuđena u mrok mesa
od koje grudi muklo žvone
kao negledana kap nebesa.

Daj reči koje imaju telo
i u telu srce crveno,
sve one koje će gorko čelo

naći u svetu razbijeno.
Daj reči gorde ko mač topola
za naše prazne ruke bola.

Otvori svu tišinu

Otvori drhtavu svetlijku
dva oka uplašena ko laste
da otkrivam glas — tu biljku
što iz belog mesa raste

i treperi: začuđeno ko vlat
kad vetrovi ga vratčaju i nose,
otvori: približi sutan kose
da put otkrivam — taj vrat
po' kom će da lutam s dva prsta,
otvori belo jezero šake
da ruke nisu mi dva prsta
da oči nisu mi dve ruke,
otvori svu tišinu — nagni san
da otkrivam tajnu noć i dan.

Oprosti kamenu što čuti

Oprosti kamenu što čuti
oprosti što tajnu sakriva:
kako ti se nad umom slija
samoča i teku minuti

kap po kap u prazan krug
što se širi ko vid pred strehom,
oprosti ptici koja i dahom
hoeće da ti postane drug,

oprosti senči što te prati
i vетru što te u krug vodi,
zagledaj se u tanke vlati

i reci nečem malom: hodi
šumno kao što ptice slete
iz plavog vira na sunecokrete.

Buket

Karanfil, crvenkast kao stid
otvara slatku laticu sećanja,
od belog jorgovana boli me vid
o plavog ruka skoro sanja

da su joj prsti postali cvet
pa tužno i veselo mirišu
kraj ruže koja je skupila svet
i krv i tajnu i usne koje sišu

sa druge usne smeh i smrt,
o najlepše se lipa smeje
u samom vazduhu kao gust vrt,

pod očima trava mirno veje,
žuta se lala u njoj žlati
i klati i tako teku sati.

Kamena uspavanka

Uspavajte se gde ste zatečeni
po svetu dobri, gorki, zaneseni,
vi ruke po travi, vi usta u seni,
vi zakravljeni i vi zaljubljeni

zarastite u plav san kameni
vi živi, vi sutra ubijeni,
vi crne vode u beličastoj peni
i mostovi nad prazno izvijeni,

zaustavite biljko i ne veni:
uspavajte se, ko kamen, neveni,
uspavajte se tužni, umorenii,

poslednja ptica: mom liku se okreni
izgovori tih ovo ime
i onda se u vazduhu skameni.

Pesma i smrt

Ova pesma nema oštih zuba
sve je u njoj golo čutanje i mir
i spori dolazak do poslednjeg ruba
ispod koga mam i hladan dubok vir.

Ova pesma nisu teške reči
ma da malo opor žvuči gusti žvuk
u njoj nema kapi koja glavu leći
i bolne ruke zgrčene u luk.

Ova pesma možda liči na dolinu
u kojoj se bolno skamenio vuk
ova pesma sporo ulazi u tmitu

ja ne vidim više od nje pomrčinu
i osećam samo teški taman žvuk
kako moje ruke vuče u daljinu.

polja

mesečnik za umetnost i kulturu

uredjuje: redakcioni odbor

odgovorni urednik:

Florika Štefan

izdaje: Progres, Novi Sad,

Maksima Gorkog br. 20,
tel. 34—53, tekući račun kod Narodne
banke 300—T—514

izbor likovnih priloga: B. A. Petrović
zaglavlje: Đ. Stojanović-Sip
tehnički urednik: M. Pavlović

štampa: Libertatea, Dršac

cinkografija: Grafika, Novi Sad

Redakcija i administracija:
Novi Sad, Maksima Gorkog br. 20

